

Váš dopis čj. _____

ZK Pha #4128

Ze dne _____

20. 10. 2016

Naše čj. _____

674/2016-KMP

Datum _____

25. 10. 2016

Vážený pan
Adam Zábranský
Zbynická 6
153 00 Praha 5 - Radotín
Datová schránka xwfwgha

Vyřizuje _____

Generální ředitelství
KMP

E kmpsek@gr.cd.cz

Zastupitelský klub Piráti	
PID:	
Číslo jednací: ZK Pha # <u>4128/2016</u>	
Doručeno dne: <u>9. 11. 2016</u>	
Počet listů/příloh: <u>5</u>	Převzal <u>Levl</u>

ROZHODNUTÍ

České dráhy, a.s., Generální ředitelství (dále jen „povinný subjekt“) podle ustanovení § 15 a § 20 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, rozhodlo ve správním řízení vedeném podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve věci žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, takto:

o d m í t á

na základě ustanovení § 2 odst.4, § 9 odst.1, § 11 odst.1 písm.a) a § 14 odst.5 písm. d) ve spojení s § 15 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „Zákon“), **žádost** o poskytnutí informací podanou panem Adamem Zábranským, nar.28.12.1993, Zbynická 6, 153 00 Praha 5 – Radotín (dále jen „žadatel“). Žadatel požádal o poskytnutí následujících informací:

- „– Jaká byla v roce 2014 procentuální obsazenost všech oddílů první třídy ve vlacích linek Esko (tj. pražských příměstských linek)
- Jaká byla v roce 2015 procentuální obsazenost všech oddílů druhé třídy ve vlacích linek Esko.

– Zda-li došlo k nárůstu obsazenosti vlaků link Esko (bez ohledu na první, nebo druhou třídu) za období posledních pěti let ve vlacích linek Esko, a o jaký procentuální nárůst v porovnání s rokem 2011 se jednalo.

Pokud uvedené informace o procentuální obsazenosti vlaků nemáte k dispozici, poskytněte mi alespoň informace o počtu prodaných jízdenek na první třídu“.

Žádost se odmítá, protože se jedná o požadavek na informace, které se týkají vytváření nových informací a obchodního tajemství, tj. informací na které se vztahuje výluka ze zákona.

O d ů v o d n ě n í:

Dne 20.10.2016 obdržel povinný subjekt žádost o poskytnutí informací:

„– Jaká byla v roce 2014 procentuální obsazenost všech oddílů první třídy ve vlacích linek Esko (tj. pražských příměstských linek)

– Jaká byla v roce 2015 procentuální obsazenost všech oddílů druhé třídy ve vlacích linek Esko.

– Zda-li došlo k nárůstu obsazenosti vlaků link Esko (bez ohledu na první, nebo druhou třídu) za období posledních pěti let ve vlacích linek Esko, a o jaký procentuální nárůst v porovnání s rokem 2011 se jednalo.

Pokud uvedené informace o procentuální obsazenosti vlaků nemáte k dispozici, poskytněte mi alespoň informace o počtu prodaných jízdenek na první třídu“.

Povinný subjekt došel k názoru, že požadavku žadatele nelze vyhovět a to z následujících důvodů.

Povinný subjekt především konstatuje, že požadované informace ve smyslu § 2 odst. 4 zákona by se musely vytvořit, a proto naplňují svým obsahem toto ustanovení, kde se uvádí, že „povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací“. Z komentářové literatury (Furek A., - Rothanzl, L., Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. Praha : Linde, 2010, str. 63) stejně jako z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, viz rozhodnutí NSS 1 - As 107/2011 – 70 vyplývá, že výluka z práva na informace obsažená v § 2 odst. 4 Zákona, se týká pouze těch názorů povinného subjektu, které dosud nebyly formálně zaujaty, to znamená, že požadované údaje by musely být vytvořeny, protože by se musely složitým nákladným způsobem vytvořit, jedná se o skutečnosti, které v době vyřízení žádosti/vydání rozhodnutí neexistují. V souladu s ustanovením § 3 odst. 3 Zákona není poskytnutí takové informace povinností v režimu Zákona.

Svůj názor povinný subjekt opírá o rozhodování soudů s tím, že výklad § 2 odst. 4 Zákona učinil již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17.6.2010, č.j. 1 As 28/2010-86, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „*Ustanovení § 2 odst. 4 bylo do zákona o svobodném přístupu k informacím včleněno zákonem č. 61/2006 Sb. Dle tohoto ustanovení se povinnost*

poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

V důvodové zprávě k zákonu č. 61/2006 Sb. se uvádí: „Povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona – zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání – k vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu.“

Dále povinný subjekt uvádí, že stanovení § 9 odst.1 Zákona stanoví, „*pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne*“.

Povinný subjekt zastává názor, že u požadovaných informací se jedná nepochybně o obchodní tajemství a vychází, jak z odborné literatury, tak z rozhodování soudů. Povinný subjekt se domnívá, že by poskytnutí informací bylo porušení rovného přístupu k informacím.

Na ochranu obchodního tajemství pamatuje i trestní zákoník, i když neobsahuje žádnou skutkovou podstatu, prostřednictvím které by byla poskytována trestněprávní ochrana obchodnímu tajemství, tzn., že útok proti obchodnímu tajemství není trestným činem v žádném ustanovení trestního zákona. Přesto lze vyžrazením obchodního tajemství za splnění ostatních podmínek trestní odpovědnosti spáchat různé trestné činy. Skutečnost o jaký trestný čin jde, který je spáchán v souvislosti s obchodním tajemstvím, závisí na okolnostech, za nichž byl čin spáchán. Ve vztahu k obchodnímu tajemství nemá na spáchání trestného činu vliv skutečnost, pokud ten, jehož práva na obchodní tajemství byla porušena nebo ohrožena, uplatnil mimotrestní právní ochranu. To platí i opačně protože trestní stíhání pachatele nebrání tomu, aby byly využity mimotrestní prostředky k ochraně obchodního tajemství. Na rozdíl od obchodního tajemství trestní předpisy respektují jiné druhy tajemství, např. existenci utajovaných skutečností, porušení tajemství dopravovaných zpráv a telekomunikačního tajemství. Trestní řád dále stanovuje omezení pro poskytování informací o utajovaných skutečnostech, o bankovním tajemství a o jiných skutečnostech chráněných mlčenlivostí.

Obecně zároveň hrozí, že povinný subjekt bude nucen poskytovat informace, které sice nelze označit za obchodní tajemství, ale jejich poskytování by mohlo na trhu přinést výhodu konkurenčním soutěžitelům povinného subjektu. Dále informace, které nejsou běžně dostupné přitom mohou být důležitou obchodní informací. Např. může se jednat o důvody různých investic, výpisy informací indikující, s kým probíhají za povinný subjekt obchodní jednání, nebo manažerské procesy.

Zákon není procesním předpisem k občanskému zákoníku, oba upravují jinou oblast právních vztahů. Účelem Zákona je kontrola hospodaření se státními penězi a řádné fungování veřejné správy. Naopak účelem občanského zákoníku je upravovat vzájemná práva a povinnosti osob, která vytvářejí ve svém souhrnu soukromé právo. Uplatňování soukromého práva je

nezávislé na uplatňování práva veřejného. Dále nezakazuje-li to občanský zákoník výslovně, mohou si osoby ujednat práva a povinnosti odchylně od občanského zákoníku; zakázána jsou ujednání porušující dobré mravy, veřejný pořádek nebo právo týkající se postavení osob, včetně práva na ochranu osobnosti.

Institut ochrany obchodního tajemství garantuje ochranu majetkových práv povinného subjektu i jiných subjektů, jak plyne z § 504 občanského zákoníku, dle kterého kromě jiného je znakem obchodního tajemství hodnota materiální či nemateriální povahy požadované informace, aniž by byla běžně dostupná. Prostřednictvím institutu ochrany obchodního tajemství je tak garantováno právo na vlastnictví podle čl. 11 odst. 1 Listiny, což respektuje i znění Zákona.

Podle § 504 občanského zákoníku *obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.*

Taktéž z komentovaného ustanovení § 504 občanského zákoníku (viz ASPI) plyne, že vlastník obchodního tajemství popř. skutečností, na které se obchodní tajemství vztahuje jejich utajení zajišťuje tím, že **projevuje vůli je utajit**. Znamená to, že občanský zákoník počítá s tím, že je to především na vůli podnikatele, zda některé skutečnosti budou či nebudou obchodním tajemstvím, a který rozhoduje o tom, zda bude určité skutečnosti utajovat a zajišťovat jejich utajení. Tuto vůli musí zároveň jasným způsobem projevit. Nemůže však svým rozhodnutím kvalifikovat obchodní tajemství z něčeho, co jím není (např. je konkurenčně bezvýznamné, je běžně dostupné v obchodních kruzích a podobně). Z komentáře dále plyne, že **ochrana obchodního tajemství je neformální**. To znamená, že nevzniká nějakou registrací, resp. zápisem do veřejného rejstříku (například obchodního), ale naplněním všem znaků obchodního tajemství bez dalšího, stejně tak obchodní tajemství automaticky zaniká tehdy, pokud některý z jeho znaků odpadne (a tím zanikne samo obchodní tajemství). Z těchto závěrů vycházelo i rozhodnutí Nejvyššího soudu (21 Cdo 3478/2010), jež však bylo zrušeno nálezem Ústavního soudu (III. ÚS 298/12), i když z jiných důvodů, nežli pro nesouhlas s uvedenými závěry.

Občanský zákoník vyžaduje, aby podnikatel skutečnosti tvořící obchodní tajemství utajoval. Samotná existence vůle však není postačující, a tak podnikatel musí svou vůli též projevit. Česká právní úprava se tak vydala cestou tzv. „teorie vůle“, která předpokládá, že o tom co má být považováno za obchodní tajemství aktivně rozhoduje podnikatel a je tak kladen důraz na péči podnikatele o své konkrétní zájmy. Způsob projevu vůle, resp. forma v jaké má být taková vůle projevována zákon nestanoví. Vůli lze projevit jak výslovně, tak (též) učiněním určitých opatření, která vedou k utajení skutečnosti – v tomto případě pak podle mého názoru je spíše (či zároveň) naplňována výše zmíněná podmínka zajištění utajování. Zajištěním utajení se rozumí faktický stav utajování a jeho realizace, tedy určité postupy a přijatá opatření k tomu, aby skutečnosti tvořící obchodní tajemství byly a též zůstaly odpovídajícím způsobem utajeny. K takovému zajištění mohou sloužit různé prostředky od materiálních, jakými jsou bezpečnostní schránky, trezory a bezpečnostní zařízení přes organizační, kdy dojde k selekci osob, které budou s obchodním tajemstvím seznámeny, až po smluvní, u kterých bude smluvně upravena povinnost osoby seznámené se skutečnostmi tvořícími obchodní tajemství je zachovávat, a to

včetně případných sankcí za porušení takové povinnosti. Při výběru vhodných prostředků k zajištění utajovaných skutečností bude vždy záležet na konkrétních okolnostech jednotlivých případů a nejedná se tak o požadavek absolutního utajení.

Povinný subjekt je rovněž povinen jednat jako řádný hospodář, tedy efektivně a hospodárně vynakládat své prostředky, s čímž souvisí i odpovídající utajení veškerých konkurenčně významných skutečností. Rozhodně nelze za jednání řádného hospodáře považovat jednání směřující ke zveřejnění skutečností tvořících obchodní tajemství či jiných konkurenčně významných skutečností. Povinný subjekt je povinen odpovídajícím způsobem utajovat skutečnosti tvořící obchodní tajemství a skutečnosti potenciálně obchodně/konkurenčně využitelné, a to po dobu, co tyto skutečnosti naplňují znaky obchodního tajemství dle občanského zákoníku či jsou tyto skutečnosti potenciálně obchodně/konkurenčně využitelné.

Vzhledem k výše uvedenému tedy povinný subjekt nemůže žádosti vyhovět, neboť předmětem žádosti je požadavek na informace, které tvoří obchodní tajemství, jehož správcem je povinný subjekt. Dle ustanovení § 9 odst. 1 Zákona požadovanou informaci nelze poskytnout, je-li obchodním tajemstvím.

Dále je nutno rovněž dodat, že požadované informace se vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, jejichž poskytnutí je povinný subjekt rovněž oprávněn omezit dle § 11 odst. 1 písm. a) Zákona. Podle ustálené judikatury soudů a komentářové literatury se za interní pokyn ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) Zákona vždy považuje ten vnitřní předpis, který nemá žádný vztah k vnějším subjektům tj. nepůsobí na venek ve vztahu k veřejnosti, což v případě žadatelovi žádosti o informaci na výši příjmu je splněno.

Z výše uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat v souladu s ustanovením § 16 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů a ustanovením § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, odvolání. Odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, odvolání se podává prostřednictvím společnosti České dráhy, a.s., Nábřeží L. Svobody 1222, Praha 1, PSČ 110 15.

JUDr. Daniela Kovalčíková
České dráhy, a.s.
zástupkyně ředitelky
zástupkyně ředitelky
kanceláře místopředsedy představenstva

